

עמ"ת 54181/12/16 - מוחמד עתאמנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

09 פברואר 2017

עמ"ת 54181-12-16 עתאמנה(עציר) נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופטת נאווה בכור

העורר מוחמד עתאמנה (עציר)

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר - עו"ד נאשף (בשם עו"ד עלא עתאמנה)

ב"כ המשיבה עו"ד מוניר ברהום

העורר הובא על ידי שב"ס

החלטה

1. בפניי ערר על החלטתו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' הש' אייל כהן) מיום **22.12.16** במ"ת 3978-11-16, בה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. ביום **2.11.16** הוגשה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו, ולצידה כתב אישום המייחס לו עבירה של זיוף בכוונה לקבל דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר לפי סעיף 420 לחוק; קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק; סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק; היזק בזדון לרכוש לפי סעיף 452 לחוק (**ריבוי עבירות**); הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק (**3 עבירות**); נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") ביחד עם סעיף 38(1) לפקודה וסעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל-1970 (**2 עבירות**).

3. על פי עובדות כתב האישום, המתלוננים הינם בעלי חברה להתקנת זכוכיות שהעסיקו את העורר כקבלן משנה.

ביום **15.12.16** העבירו המתלוננים לעורר 3 שיקים בסכום כולל של כ-75,000 ₪ כששניים מהם מיועדים עמוד 1

עבור שני קבלני משנה אחרים המתגוררים בקרבת העורר.

בנסיבות אלה, העורר מסר לידי האחרים שיקים אחרים, זייף את החותמת בגב אחד מהשיקים ופדה את כל שלושת השיקים אצל חלפן כספים, תמורתם קיבל ממנו כסף מזומן.

משנתגלתה המרמה- ביטלו המתלוננים את השיקים טרם שעלה בידי החלפן להפקידם, ובכך נותר העורר חייב כסף לחלפן.

ביום **18.12.15** הודה העורר בפני אחד המתלוננים כי בשל מצבו הכלכלי הקשה פדה את השיקים אצל חלפן וביקש להחזיר בתשלומים נדחים. המתלונן סרב ועמד על החזרת הכסף כולו באופן מיידי.

החל מיום **24.12.15** ועד ליום **13.10.16**, איים העורר על המתלוננים כי אם לא ישלמו את הכסף לחלפן ייגרמו להם נזקים. בהתאם לכך, בעת הרלוונטית הגיע העורר או מי מטעמו ב-29 מקרים שונים לאתרי בנייה רבים בהם התקינו המתלוננים זכויות ושבר אותם באמצעות פטיש, ובכך גרם למתלוננים נזק בסך של 211,754 ₪.

ביום **13.6.16** הוצא נגד העורר צו למניעת הטרדה מאיימת מטעם החברה במסגרת קובלנה פלילית ק"ב 16711-06-16 שהגישו המתלוננים בבימ"ש השלום ברחובות, במהלכו נאסר על העורר להתקרב לכל אתר בנייה בו עובדת החברה, לפגוע בציוד, או לאיים על עובדיה, כשמועד פקיעת הצו הינו ביום **28.9.16**.

4. הליכים קודמים

בדיון מיום **8.11.16** הסכימו הצדדים על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר בעניינו של העורר, ובית המשפט הורה על הפנייתו לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר שיבחן אפשרות שחרורו לחלופת מעצר וכן לקבלת חוות דעת ממנהלת האיזוק האלקטרוני.

בדיון מיום **30.11.16** התקבל תסקיר שאינו ממליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, ולבקשת ב"כ העורר הורה בית משפט על עריכת תסקיר משלים שיבחן חלופת מעצר נוספת.

בדיון מיום **8.12.16** שמע בית משפט קמא את הערבים שנחקרו בפניו והורה על קבלת חוות דעת משלימה של מנהלת האיזוק.

ביום **22.12.16** הורה בית משפט קמא על הותרת העורר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

מכאן הערר שבפניי.

5. הערר

מטיעוני ב"כ העורר עולה כי בימ"ש קמא שגה בכך שהורה על מעצרו עד תום ההליכים בקובעו כי לא ניתן לתת את האמון הנדרש במשיב כדי להורות על מעצרו בתנאי איזוק.

חלופת המעצר בכפר מעאויה שהוצגה בפני בימ"ש קמא ראויה, ויש בה כדי להשיג את תכלית המעצר.

עצם הוראת בימ"ש על הגשת שני תסקירים וח"ד משלימה ממנהלת האזוק יצרה דינאמיות וציפייה בקרב העורר כי ככל שהתסקיר וחוות הדעת של האזוק יהיו חיוביים—ישוחרר לחלופת מעצר.

ציפייה לשחרורו נוצרה אף בקרב בני משפחתו ששכרו עבורו בית בכפר מעאויה במיוחד לצורך שחרורו, וזאת לאחר שהתסקיר קבע כי אין בחלופה שהוצעה בכפר קרע כדי לאיין את מסוכנותו.

בבש"פ 6990/08 אליאב גינטס נגד מדינת ישראל- קבע כב' הש' גרוניס כי הצירוף בין המלצה חיובית של השירות עם הציפיות שנוצרה אצל נאשם והסכמת המשיבה מלכתחילה לפנייה לתסקיר מוביל לכך שראוי לאמץ את המלצת התסקיר.

עוד צוין כי טעה בימ"ש קמא בקובעו כי הקושי לשחרור לחלופת מעצר נעוץ בעורר ופחות בחלופה, וכי לא ניתן לתת אמון בעורר שיעמוד בתנאים שבחלופת המעצר.

החלטת בימ"ש קמא מתבססת בעיקרה על אי אמון בעורר, הנובע מן העובדות המיוחדות לו בכתב האישום.

נטען כי הסיכון הנשקף מהעורר היה ידוע לבימ"ש בתחילת הדרך על יסוד מעשה הסחיטה לכאורה המיוחס לו, לצד עבירות נוספות, כמו גם עברו הפלילי שזיכרו בא בהחלטת בימ"ש קמא כשיקול לחומרא, ולמרות כל אלה- הפנה פּעמייִם לקבלת תסקיר ופּעמייִם לקבלת חו"ד מהאיזוק.

בנוסף, בימ"ש שלל כל אפשרות לתת בו אמון חרף הערכת השירות לפיה הסיכון להישנות מקרים דומים בעניינו הינה בינונית.

עוד נטען כי ניתן היה להתרשם משיתוף הפעולה של העורר עם רשויות אכיפת החוק, שעה שלא התחמק מזימוניו לחקירה, והתייצב לכל החקירות בעניינו באופן שמעיד כי ניתן לתת בו אמון.

בנוסף, העורר נחקר על מרבית האירועים בכתב האישום מספר חודשים עובר למעצרו והיחידה החוקרת שחררה אותו בתנאים מינימליים, באופן שמעיד כי המשיבה לא סברה כי נשקפת ממנו מסוכנות רבה.

כמו כן שגה בימ"ש קמא בקובעו כי הכלל אומר ש"דין סוחט להיעצר" וכי לא נתקיימו חריגים המצדיקים סטייה מכלל זה, זאת בניגוד לקביעתו הקודמת של בימ"ש קמא לפיה קיימת פסיקה לגבי טיבה של עבירת הסחיטה באיומים המאבחנת בין מי שסוחט בלא כל טענה לגיטימית לרכוש לבין מי שסוחט לגבי גביית חוב לגיטימי באמצעים פסולים (החלטתו מיום 8.11.16 עמ' 5 ש' 12-13).

שגה בימ"ש קמא בכך שלא אימץ את המלצת התסקירים לפיהם לאחר בחינה מעמיקה קבע השירות כי שחרורו

של העורר לכפר מעאווייה בפיקוח אנושי ואלקטרוני תוך הרחקתו מרחק גיאוגרפי ממקום מגוריו ושהותו עם המפקחים בעלי סמכות ואחראיים -יש בהם כדי להפחית את המסוכנות הנשקפת מהעורר.

ככל שבימ"ש הורה על קבלת תסקיר - הרי שאל לו להתעלם ממנו, ולחילופין- לנמק את הפגם שמצא בו.

בנוסף, רוב המידע הובא בפני בימ"ש קמא כבר בתסקיר הראשון, ועל בסיס זה נשלח לתסקיר שני לבחון חלופה אחרת, כשבימ"ש קמא אף התרשם לטובה מהמפקחים, וקבע כי לא מצא בהם פגם לכשעצמם.

טעה בימ"ש קמא בכך שנתן את מלוא כובד המשקל בהחלטתו לחומרת העבירות ועברו הפלילי של העורר, זאת בניגוד לקביעת הפסיקה לפיה חומרת עבירה לכשעצמה אינה מצדיקה מעצר, מעצר אינו מקדמה על חשבון העונש, ואינו מיועד להרתעה.

בימ"ש קמא טעה בכך שלא לקח בחשבון את העובדה כי מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני מאפשר ידיעה תכופה ברמת וודאות קרובה מצד רשויות אכיפת החוק אודות הפרת תנאי שחרורו וטיפול מידי במפר, ובכך לאיין את המסוכנות, כך שניתן היה לאמץ את המלצת השחרור של התסקיר.

בהתאם לחוק המעצרים - חלה חובה לבחון חלופת מעצר שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה, אף בהתקיים תשתית ראייתית לכאורית ועילת מעצר.

בעניינו של העורר- יש בחלופה המוצעת כדי לקיים את האמור בחוק המעצרים, בהתחשב בכך שאין חלופת מעצר שיכולה לאיין מסוכנות באופן מוחלט והרמטי, אלא להפחיתה.

התסקיר אינו כה שלילי, אלא בוחן את כל הנסיבות והנתונים. למרות שקיימת מסוכנות בינונית השירות כותב שניתן לשחרר המשיב תוך הרחקתו מסביבתו.

כשאין לו מגע עם הסביבה והחברה -המסוכנות פוחתת.

בתנאי איזוק- העורר יודע כי ברגע שפותח את הדלת והאיזוק מצפצף ישנם שני ערבים שחותמים על ערבות גבוהה, הפקדה כספית, ויחלטו את הערבויות ואת הפיקדון הכספי הגבוה שהופקד בקופת בית המשפט.

לגבי המסוכנות- מקום בו העורר לא ייצא מהבית הרי שהמסוכנות מאוינת. המסוכנות היא מסוימת וספציפית, ולא לכלל הציבור. לא מדובר באירוע של סחיטה באיומים מהעולם התחתון, והפסיקה קובעת שצריך לעשות אבחנה בין מקרים כאלה לבין מקרים אחרים.

לגבי הציפייה- שולמה שכירות והדירה רוהטה וקו בזק הותקן.

בנוסף, מצבו הרפואי של העורר קשה והוא עצור מאז **16.10.16** ההקראה קבועה ל - **19.1.17**, כך שמשפטו טרם החל.(נכון ליום הדיון - נ.ב.).

במקרים חמורים יותר, בעבירות חמורות יותר ובהיקפים גדולים יותר בתי המשפט ראו לנכון לשחרר.

לאור האמור מתבקש בית המשפט לקבל את הערר ולהורות על מעצרו באיזוק אלקטרוני בתנאים שיקבעו על ידי בית המשפט, לרבות הפקדה כספית.

6. מטיעוני ב"כ המשיבה עולה כי אמנם מדובר בחוב אזהרי, אך העורר זייף שיקים, לקח את הכסף אליו ולאחר מכן סחט באיומים את המתלוננים, שהם מעשים פליליים.

התסקיר עצמו שלילי מאוד בנוגע לעורר, מדובר ברמת סיכון וחוסר יכולת לתת בו אמון. העורר התייצב לחקירות אך אחרי כל חקירה הוא המשיך לבצע מעשה סחיטה, כלומר- הדבר לא מציב לו גבול.

לכך יש להוסיף את הצו למניעת הטרדה מאיימת, שלא עזר. לא ניתן לתת בו אמון בשום צורה.

החלטתו של בית משפט קמא מבוססת מאוד, המסוכנות זועקת, והכלל בפסיקה שבעבירות כאלו דין העורר למעצר והחריג הוא דווקא שחרור, לא כל שכן- מקום בו העבירות מבוצעות לא במקום ספציפי אלא בכל מקום שלמתלוננים אתרי בניה, מפוזרים בכל הארץ, באופן שאף לא מתאין - מקום בו מורחק העורר ממקום מגוריו.

חרף העובדה כי נשלח פעמיים לשירות המבחן ולאיוזק- קבע בימ"ש קמא בהחלטותיו ב- 8.11 וב- 20.11 שאין בכך לקבוע מסמרות, ושהעורר לא יפתח ציפיות.

לאור האמור, דין הערר להידחות ויש להותיר את החלטת בימ"ש קמא על כנה.

7. דין והכרעה

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים וטיעוני הצדדים מצאתי כי דין הערר להידחות.

7.א. הפן הפרוצדוראלי

בחנית החלטותיו של בימ"ש קמא מעלה כי בדיון ביום **8.11.16**, עת הפנה לראשונה לקבלת תסקיר, ציין במפורש כי אין בעצם ההפניה לשירות משום נסיבה ממנה יכול העורר להיבנות-

"אכן קיימת פסיקה נחרצת לגבי טיבה של עבירת הסחיטה באיומים תוך אבחנה בין מי הסוחט בלא כל טענה לגיטימית לרכוש לבין מי הסוחט באשר לגביית חוב לגיטימי באמצעים פסולים. אינני סבור כי ניתן לקבוע כבר עתה כי אחת דינו של

המשיב להיעצר. גם בעבירות סחיטה, בדרך כלל, מצוות בית המשפט היא לתור אחר חלופה ככל הניתן.

אין בדברי אלו כדי לקבוע מסמרות כלשהם אלא אך הבהרה כי במכלול נסיבות העניין, סבורני כי טוב אם יהיה בפניי תסקיר מפורט שיבחן את סיבות העושה והמעשה, לרבות קבלת אפשרות מעצר באיזוק אלקטרוני."

(פרו' מיום 8.11.16 עמ' 5 ש' 16-23)

אף בהחלטתו הבאה מיום **30.11.16** הקפיד לציין כי אין בהפניה נוספת לקבלת תסקיר משלים משום קביעת מסמרות -

"לישיבת היום התקבל תסקיר אשר אינו ממליץ על מעצרו של המשיב בתנאי איזוק במקום החלופה המוצע. מבלי להיכנס לעובי הקורה באשר לאמור בתסקיר, לא אמנע מן הסנגור את ההזדמנות להציג חלופה נוספת, מבלי לקבוע כל מסמרות לדבר."

בדיון העוקב מיום **8.12.16** שמע בימ"ש קמא את הערבים המוצעים, שנבחנו אף בתסקיר המשלים, והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי ולאחר מכן- החליט על קבלת חוות דעת משלימה ממנהלת האיזוק, שעה ששני התסקירים כבר מונחים בפניו.

בדיון הבא, מיום **19.12.16** נדרש בימ"ש קמא לסוגיית ידיעתו של העורר אודות צו הטרדה מאיימת שהוצא נגדו בתיק זה, ע"י המתלוננים ביום **13.6.16**, שלאחריו אף המשיך וביצע עבירות של היזק לרכוש במזיד כמפורט בכתב האישום (סעיפים 13-16 לכתב האישום)- ונקבע הדיון למתן החלטה.

ייאמר כבר בשלב זה כי בהתנהלותו האמורה של בימ"ש קמא לא נפל כל דופי.

לא זו בלבד שאין מניעה כי בטרם ייתן החלטה בעניין מעצרו של נאשם, יבקש בימ"ש כי מכלול העובדות והנסיבות יהא מונחות בפניו.

משכך, הרי שבדין פעל בימ"ש קמא שעה שחזר ופנה לשירות המבחן מקום בו הוצעה חלופה נוספת בהתאם לתנאים שהתווה השירות בתסקירו, וחווה דעת נוספת מטעם מנהלת האיזוק בהתאם לכך, ואף נדרש לטענות בדבר ידיעתו של העורר לעניין צו הטרדה שהוצא בעניינו- חרף הסכמה בדבר ראיות לכאורה- כיוון שיש בכך כדי להשליך על סוגיית האמון שניתן לתת בעורר בבואו של בימ"ש לבחון אפשרות שחרורו לחלופת מעצר.

זאת ועוד, בנסיבות אלה הרי שאין לטענה בדבר צפייתו של עורר כי ישוחרר, על מה לסמוך מקום בו לא זו בלבד שהלכה פסוקה היא כי אין לנאשם צפייה במצב דברים זה, ואין מדובר בזכות מוקנית לנאשם, אלא שאף בימ"ש חזר וציין זאת במפורש בכל אחת מההחלטות בהם הפנה את העורר לשירות המבחן.

בבש"פ 6982/10 דני ארביב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 6.10.10) קבע בימ"ש העליון לעניין זה-

"אף שניתן להבין את טענת העורר כי הדבר יצר אצלו ציפייה לכך שישוחרר לחלופה שהומלצה יש לזכור כי בית המשפט המחוזי הדגיש בכל החלטותיו שפורטו לעיל כי דחיית הדין, וקבלת תסקיר המעצר אין בהם כדי להביע עמדה באשר למסקנה הסופית לעניין שחרורו של העורר לחלופה. אכן, בית המשפט אינו כבול להמלצת שירות המבחן וההחלטה אם להורות על חלופת מעצר אם לאו לעולם נתונה להכרעתו."

וגם בבש"פ 7990/06 שלמה חזן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 13.10.06) מובא לעניין זה-

"... גם אין בידי לקבל גם את טענת העורר באשר לציפייתו כי ישוחרר, אך בשל העובדה שבית משפט קמא הורה על הכנת תסקיר מעצר בעניינו (ובתנאי כמובן שהתסקיר יהיה חיובי). תסקיר המעצר הוא כלי חשוב בידו של בית המשפט, אך אין כל הכרח כי יקבל את המלצתו, כדברי השופטת ארבל:
"מטבעם של דברים שהחלטת בית משפט על שליחת נאשם שהתביעה מבקשת את מעצרו עד תום ההליכים לתסקיר מעצר, מטפחת בליבו תקווה כי לא ישהה במעצר עד תום ההליכים. יחד עם זאת, תקווה זו לא צריך שתהא לה השפעה על החלטת בית המשפט עם קבלת התסקיר ובוודאי שאין היא יוצרת ציפייה שיש בה משום "הבטחה" לנאשם כי גבוהים סיכוייו להשתחרר. התסקיר בא לסייע לבית המשפט במילוי חובתו הסטטוטורית לבחון את מסוכנות הנאשם ואת האפשרות לשחררו לחלופת מעצר שפגיעתה בחירותו פחותה ואין בהחלטה על תסקיר כדי להצביע על דבר מעבר לכך ... סיכומה של נקודה זו, גם אם כטענת הסנגור נוצרה ציפיה אצל העורר בעקבות ההחלטה על קבלת תסקיר ונוכח המלצת שירות המבחן, אין בהמלצה כדי לחייב את בית המשפט" (בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל, ניתנה ביום 29.6.05)"

בנסיבות אלה, העובדה לפיה כבר שכרה משפחתו של העורר דירה לצורך הפיקוח, כמו גם הוציאה כספים נוספים לשם כך - אין בה לכשעצמה כדי להשפיע על החלטת בימ"ש באם ניתן לשחרר את העורר לחלופת מעצר, אם לאו.

7.ב. הפן המהותי

בחנית החלטתו של בימ"ש קמא לגופו של עניין, מעלה כי נסמך בעיקר על חומרת העבירות והתנהלותו של העורר המפורטת בכתב האישום, כמו גם לעברו הפלילי המכביד, מהם עולה כי מדובר בעבירות סחיטה באיומים שבוצעו במשך תקופה ארוכה וממושכת של כעשרה חודשים וכללו 29 מקרים של גרם נזק הנאמד במאות אלפי שקלים.

בנוסף, מדובר בעבירות שבוצעו הן ע"י העורר עצמו והן ע"י שליחים מטעמו, בזמנים שונים, על פני תקופה עמוד 7

ובמקומות שונים בארץ, כשלמצער חלק מהמעשים בוצעו שעה שצו הטרדה מאיימת תלוי ועומד בעניינו.

בנסיבות אלה, בדין התרשם בימ"ש קמא כי העורר הינו בבחינת "שור מועד" ששב ו"נגח" פעמים רבות, ועל כן אין בחלופת מעצר כדי לאיין מסוכנותו.

זאת ועוד, בדין יוחסה חומרה יתרה למעשים אלו נוכח עברו הפלילי של העורר, בעבירות רכוש והסעות שב"ח - על רקע העבירות המיוחסות לו כעת - באופן שיש בו כדי להעיד על הלך רוחו, אופיו ודפוסי התנהגותו, שאף עולים בקנה אחד עם הערכותיו של השירות בתסקיריו.

לאור האמור, הרי שדעתי כדעת בימ"ש קמא כי אין בהרחקתו ממקום מגוריו לבדה כדי לאיין או לפחית מסוכנותו, הואיל ומעשיו כמפורט בכתב האישום חולשים על פני מקומות רבים, ולא זאת אף זאת- אלא שמצוקתו הכלכלית של העורר שהניעה אותו לפעול מלכתחילה- לא רק שלא פחתה, אלא אף גברה בעת הזאת, עת מצוי במעצר מזה מספר חודשים.

לא מצאתי כי נפל דופי אף בהתייחסותו של בימ"ש קמא לאמור בתסקירים בעניינו של העורר, ובכלל זה לקביעתו כי ההערכה שמסוכנותו בינונית- היא מוטעית ומקלה.

התסקיר מיום **28.11.16** בעניינו הינו שלילי מאוד, ממנו עולה כי העורר נקלע לחובות וקשיים כלכליים לאחר שפתח עסק עצמי של חנות לאביזרי רכב, ובעטיים נפתח נגדו תיק הוצאה לפועל, כשבעבר היה לו הסדר - אולם לא עמד בו.

מרישומי הפלילי עולה כי לחובתו הרשעות קודמות בגין גניבה, הסעות שב"ח, העסקת שב"ח, היזק לרכוש במזיד, ותקיפה והעלבת עובד ציבור.

התייחסותו של העורר לעבירות דנן בפני השירות, מעלה כי לקח אחריות חלקית בלבד, וניסה לצמצם אחריותו ולהשליך אשמה על גורמים חיצוניים.

העורר תאר כי הפגיעה והניצול שחווה מצד המתלוננים לצד לחץ ודרישה מצד עובדיו לתשלום משכורותיהם ודרישת החלפן להחזרת החוב- גרמו לו להתנהל באופן לא שקול, פוגעני ואימפולסיבי.

עוד עולה כי העורר נקט בגישה קורבנית, התקשה לגלות בגרות והבנה לחומרת התנהלותו, נטה להשליך את סיבת מעצרו על גורמי שליטה חיצוניים, היה ממוקד בצרכיו, תוך שהוא מתקשה למצוא אלטרנטיבה להתנהלותו עובר למעצרו, והתקשה לזהות סימני אזהרה לגבי התנהלותו הפוגענית.

השירות העריך את מסוכנותו כבינונית, כשעל גורמי הסיכון בעניינו נמנים מאפייני אישיות תוקפניים המתקשה לבדוק את התנהלותו לאורך השנים, אי סדר בהתנהלותו הכלכלית, מתקשה לעמוד בסייגים שמוטלים עליו,

אימפולסיבי, מתקשה לזהות סימני אזהרה, אינו נרתע מסנקציות שמוטלות עליו וממוקד בצרכיו, ונתון ללחצים של גורמים שונים על רקע חובות כספיים.

מנגד - מנה השירות שיקולים מפחיתי סיכון ובכלל זה- מצבו הבריאותי, תחושת הרתיעה מהמעצר, וההבנה הראשונית לגבי התנהלותו טרם מעצרו.

לאחר בחינת החלופה הראשונה שהוצעה- העריך השירות כי מדובר בחלופה ובמפקחים שאינם מתאימים נוכח מיקומה בכפר קרע שאינה מפחיתה סיכון.

לא זו בלבד כי המסוכנות העולה מהתסקיר הינה **משמעותית** אלא שהשירות אף העריך כי מסוכנות זו עלולה לגבור משמעותית במידה ויהיה נתון ללחצים מצד גורמים בסביבת מגוריו- ומכאן ההמלצה להרחיקו מהמקום.

מהתסקיר המשלים, מיום **6.12.16**, עלה כי השירות המליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר נוספת שהוצעה, **בבית שכור בכפר מעאוניה**, בו הותקן קו בזק, תחת פיקוחם של שניים מחבריו של העורר.

השירות התרשם כי המפקחים הינם בעלי סמכות, אחראים, ומבינים את הנדרש מהם, יש ביכולתם להוות דמויות חיוביות עבור העורר, ולא יירתעו לדווח על הפרות ככל שיהיו מצדו.

עם זאת, לצד שקילת המלצת השירות והמלצתו - יש להידרש לחומרת העבירה ונסיבותיה.

עבירת הסחיטה באיומים, לא כל שכן מקום בו מצטרפות אליה עבירות נוספות רבות, מקימות עילת מסוכנות, לצד עילות שיבוש הליכים והשפעה על עדים- הטבועות בה.

יתרה מכך, עבירה זו מאופיינת בכך שניתנה לביצוע מכל מקום, באמצעים שונים, כפי שהוכיח העורר בהתנהלותו המתוארת בכתב האישום, עת השתמש באחרים על מנת לבצע את רצונו ברחבי הארץ.

על כן בדין הפנה בימ"ש קמא לבש"פ 8869/16 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 29.11.16) שניתן לאחרונה על ידי כב' השופטת ברק-ארז ולפיו (ההדגשות שלי- נ.ב.)-

"כתב האישום מייחס לעורר מספר עבירות של סחיטה באיומים וסחיטה בכוח יחד עם עבירות נוספות. עבירות של סחיטה ואיומים מתאפיינות מעצם טבען וטיבן בכך שניתן להוסיף ולבצען גם מתוך הבית תוך שימוש באמצעי תקשורת שונים (ראו למשל: בש"פ 4107/95 מדינת ישראל נ' בוזגלו [פורסם בנבו] (10.7.1995) (להלן: עניין בוזגלו); בש"פ 11271/03 מדינת ישראל נ' אלפרון, פ"ד נח(2) 406, 410 (2003)). לא מצאתי שהתקיימו במקרה זה נסיבות מיוחדות שבגינן ניתן לסבור כי פני הדברים שונים (השוו: עניין בוזגלו)."

וכן בבש"פ 5794/16 מדינת ישראל נגד שגיב טיירי (פורסם בנבו, 18.08.2016) נקבע-

"כפי שנקבע לא אחת, קיים קושי בשחרורו של נאשם בעבירת סחיטה באיומים לחלופת מעצר, הן בשל כך שעבירה זו מעידה על המסוכנות הנשקפת מהנאשם והן משום שטבוע בה חשש לשיבוש הליכי משפט (ראו למשל: עניין אלפרון, בפסקה י'; עניין דדוש, בפסקה 14; בש"פ 5888/13 אשכנזי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 31 (11.9.2013)). במקרה דנן יש להתחשב אף בכך שמדובר בצבר של התנהגויות, כמו גם בקיומו של עבר פלילי לחלק מהמשיבים, עובדה שלה יש לתת משקל מיוחד בבחינת האפשרות לשחרר לחלופת מעצר כשמדובר בעבירה של סחיטה באיומים (ראו למשל: בש"פ 4107/95 מדינת ישראל נ' בוזגלו [פורסם בנבו] (10.7.1995))."

בנסיבות אלה, צירוף דפוסי התנהגותו הבעייתיים של העורר כמובא בתסקיר, חומרת העבירות, ונסיבות ביצוען כמובא בכתב האישום, עברו הפלילי, בין היתר בעבירות המיוחסות לו דנן, המשך קיומו של סכסוך בינו לבין המתלוננים וקיומו של מצב כלכלי קשה בעניינו-מביאים למסקנה כי אין חלופה, גם אם הומלצה ע"י השירות, כדי להפחית מסוכנותו, אף לא במעצר בפקא"ל.

לאור האמור, פשיטא כי נסיבותיו האישיות כפי שהובאו בתסקירים בעניינו- ובכלל זה הבעיות הרפואיות מהן סובל שעניין פריצת דיסק בגבו ועיוורון באחת מעיניו, כמו גם קושי במעצר-אינן מצדיקות שחרורו לחלופה/העברה למעצר בפקא"ל.

יש לציין כי הפכתי ולא מצאתי מהי אותה טענה בדבר "גביית חוב לגיטימית" שעלתה בן בפני בימ"ש קמא והן בבימ"ש זה, שעה שה"חוב" לו טוען העורר מצד המתלוננים כלפיו- בסיסו בזיוף שיקים מצדו וניסיונו לגזול כספם של אחרים(!).

8. לאור כל האמור- דין הערר להידחות.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ז, 09/02/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת